

INSTITUT MUNICIPAL
D'HISTÒRIA DE BARCELONA
HEMEROTECA

avancem!

PER UN SOCIALISME D'AUTOGESTIO GLOBAL
PARTIT CARLI DE CATALUNYA

Nº 9

PREU 10 PTS

VOSALTRES FEIXISTES SOU ELS TERRORISTES

Novament els feixistes pretenen interrompre, al preu que sigui, el procés democràtic actual. La seva situació, a voltes com a extrema dreta o sota la disfressa de desconegudes organitzacions d'esquerra, fa pensar en un ampli i premeditat pla de desestabilització de la vida comunitària. Desestabilització que pot induir a un cop d'estat militar.

El búnker econòmic i polític, està inquiet davant del progressiu avançament de les organitzacions populars i de masses que posen en dubte el fet del seu status privilegiat. Aquest temor de perdre el seu botí, engrandit en la "Paz de Franco", indueix al búnker a fomentar les bandes terroristes com a mitjà per a preservar la seva opressió.

Es tracta de generar la situació de crisi, atur, inseguretat i mort que propiciï un cop de força per part de l'exercit.

Els fets de Montejurra i tots els successos des de llavors, han posat de manifest, com actua i s'organitza el terrorisme feixista, emparat en certes esferes de l'administració, l'exercit, la política i

les finances, assessorat per la internacional feixista, que utilitza el sòl de l'Estat Espanyol com a base d'entrenament. Val a dir que dies abans de la celebració de la Diada de l'11 de Setembre, creuaren les nostres fronteres, per diferents mitjants de transport, prop d'un miler de neofeixistes italians. Així s'expliquen certs successos. L'absoluta facilitat en els seus desplaçaments, la TOTAL IMPUNITAT amb que actuen i el sobresseïment de les causes en que es veuen implicats, condueix al ciutadà a creure o sospitar de la complicitat de les esferes governamentals, que es veuen incapaces de controlar als incontrolats.

Són molts els assassinats pels feixistes o morts per l'actuació de les forces d'ordre públic. Mentre, el govern postfranquista demana serenitat i comprensió davant d'aquests excessos, en comptes d'actuar en evitació de nous successos i anar a la transformació democràtica de les forces d'ordre públic. Si els responsables de l'ordre intern no saben acomplir les seves obligacions és necessària la seva dimissió. Potser no poden acomplir-les. De totes maneres es necessiten solucions i no tantes promeses.

SI, SI, AMNISTIA TOTAL

El dia 11 de Setembre el poble de Catalunya celebrà, per mitjà de diferents actes, la seva jornada de lluita per les llibertats nacionals. Durant la multitudinària manifestació de la tarda, un milió i mig de veus exigien, repetidament, AMNISTIA TOTAL.

La lluita per l'AMNISTIA ha sigut una constant, en totes les nacionalitats de l'Estat Espanyol, que ha portat a la discussió a les Corts d'una llei sobre el tema. A pesar de les promeses de que molt breument serà aprovada i posta en vigor, el govern a fet al-lusió en repetides ocasions a les dificultats tècniques que el desenvolupament d'aquesta llei porta implícites.

El Partit Carlí de Catalunya considera que l'AMNISTIA ha d'ésser TOTAL per a tots els presos polítics i socials. Aquesta AMNISTIA implica:

— El retorn de Carles Hug i de tots el exilats que encara no poden tornar.

— L'establiment d'una Comissió de Vigilància que assegurí la total inutilització dels expedients sobre investigacions personals per motius polítics, na-

cionals i sindicals.

— L'estudi i reformulació del Codi Penal comú, sobretot les relacions pena imposada-delicte, ja que el sistema social dominant crea les condicions —crisi econòmica, atur, emigració, . . . — que afavoreixen a la

realització dels delictes.

— Adopció de mesures urgents, que siguin educatives en el tractament de la inadaptació social, amb una base actual progressiva, democràtica i antiautoriària.

AL POBLE DE CATALUNYA

El Partit Carlí de Catalunya, en circumstàncies excepcionals per al nostre país, considera important fer la seva anàlisi i valoració del moment polític actual.

Quan el país se'ns en va de les mans amb la gravíssima situació econòmica, sobretot per a les classes populars, els problemes de tot ordre s'acumulen i la convivència ciutadana es degrada per moments, creu obligat dirigir-se a l'opinió pública per mitjà d'aquest manifest, concretat en els següents punts:

1. VALOREM positivament la Generalitat aconseguida com a punt de partida insuficient però que pot ésser eficaç a les nostres mans.
2. RECOLZEM totalment les gestions del President Tarradellas i reconeixem la seva autoritat.
3. LAMENTEM els entrebancs a la seva labor; sobretot els provinents d'alguns catalans.
4. RECLAMEM un comportament autènticament democràtic de totes les forces polítiques, sobretot de les guanyadores de les eleccions del 15 de Juny.
5. CONSIDEREM que el poble de Catalunya va votar unes tendències, unes aspiracions i uns anhels a través de les úniques opcions polítiques legals en aquell moment, elegint homes catalans per a les Corts de l'Estat per què allà el defensessin.
6. REBUTJEM tota dictadura, inclosa la de les urnes, i més encara en unes eleccions confusionàries, en un context no democràtic i altament limitatives.
7. EXIGIM un respecte a la veu popular, sense mixtifications injustificades i injustificables.

8. DENUNCIEM la manipulació de la informació i l'intent de dividir al nostre poble, per interessos de partit contraris a la catalanitat genuïna i a l'unitat necessària.

Per això creiem que només l'esforç de tots, amb sentit de responsabilitat, pot salvar Catalunya, i cridem al poble a treballar per:

- a/ Una Generalitat forta, eficaç i representativa.
- b/ Una recuperació de la nostra personalitat col·lectiva.
- c/ Una potenciació de les organitzacions pròpies del poble, (associacions, cooperatives, grups culturals, esportius, etc.).
- d/ Una col·laboració popular en totes les tasques socials i públiques amb esperit solidari i generós.

e/ Una pedagogia del sentit de responsabilitat i d'austeritat que el greu moment present ens imposa.

f/ Un sanejament de la nostra economia.

g/ L'eliminació de les despeses superflues i de la corrupció en l'administració pública.

h/ Un respecte profund a la Natura i la potenciació dels moviments ecològics. Que ningú no esperi a les "solucions oficials"; que tothom comenci, amb els mitjans de què disposi, siguin pocs o molts, a fer coses en aquest sentit; al seu lloc, a la seva població, a la seva comarca. . .

CREEM ARREU DE CATALUNYA
UNS AUTÈNTICS
GRUPS DE DINAMITZACIÓ POPULAR
QUE SALVIN EL NOSTRE PAÍS

Vull subscriure'm per un any (12 números) a AVANCEM

Cognom..... Nom.....

Professió..... Carrer..... Núm.....

Població..... D.P..... Tel..... Comarca.....

Subscripció Ordinària
Subscripció de Suport

300 Pts.
..... Pts.

Forma de pagament:

- Gir postal
 Taló adjunt

Envieu-ho a l'apartat de Correus n. 2170 de Barcelona.

COL-LABORACIONS

Els que hi estigueu interessats, dirigir-vos a l'apartat de Correus n. 2170 de Barcelona.

ASPECTES DE LA LLUITA AUTOGESTIONÀRIA A L'EMPRESA

La situació en què es troba la societat catalana, especialment la classe treballadora, no afavoreix pas el desenvolupament de l'autogestió.

Els mites i tabús de la moral tradicional s'han esfondrat i han emergit el pragmatisme i l'immoralisme de la indiferència davant de les qüestions fonamentals de l'existència de l'home i de l'organització de la societat. El triomf de l'home està, avui dia, a tenir molt, saber molt i poder molt. Per desgràcia, aquesta mentalitat típicament burgesa, està colonitzant gran part del món obrer. Es corre el perill de desvirtuar el sentit de la solidaritat com a actitud essencial de suport mutu en la vida de l'home, per una solidaritat moguda per l'egoisme col·lectiu que asseguri les conquestes de les reivindicacions de consum. Malgrat l'augment del cost de la vida, i de la crisi econòmica, s'ha assolit una cota de desenvolupament que ningú no vol perdre després de tant d'esforç i sacrifici.

En el pla polític, impera el buit polític durant 40 anys. La consciència interclassista que manifesten els grups, tant de la dreta com de l'esquerra oficial, possibilitarà el "pacte social" al país, quan encara la classe obrera no s'ha articulada organitzativament, ni ha traçat la seva estratègia com a classe. Firmar aquest pacte polític-social, en aquestes condicions, és hipotecar els interessos de classe pels interessos de grup.

Tot això que hem dit ens indica clarament la classe de democràcia burgesa que ens ve a sobre, i que no afavorirà pas el desenvolupament de la consciència i de la pràctica autogestionària. La classe obrera ha de plantejar-se, des dels seus nuclis bàsics de treball i convivència, una rèplica adequada, teòricament i pràctica, a la nova situació que se'ns acosta.

Avui, potser més que mai, convé ressaltar, donada la gran capacitat d'assimilar coses que té el sistema, algunes idees-força que avui molts obliden, i que han de ser bàsiques en la lluita autogestionària.

EL TREBALL, FACTOR DE RIQUESA I PROGRES

La capacitat de treball és la capacitat substantiva de la classe obrera. Això ho reconeix tothom, però no es valora ni es desenvolupa com seria necessari.

Un professional responsable troba cada dia més opressiu i absurd un règim productiu que desconeix la seva capacitat per produir utilitat i bellesa,

si no aporten beneficis al capitalista. El treballador sent així el pes de l'amo i l'arbitrarietat de les lleis, que l'obliguen a construir coses inútils i supèrflues, però que són font de diner per al capitalista. Això ens porta a no desenvolupar els valors professionals de l'obrer (tota classe de valors que posa en acció quan treballa). Els valors professionals són valors humans, inseparables del ser treballador; en canvi, les pessetes del capitalista no són part del seu ser personal. El treball exercit per l'obrer, aplicant-hi els seus valors professionals, és una aportació més decisiva per al progrés social i més digna, que no pas les pessetes que hi aporta el capitalista, ja que hi participa tota la seva persona.

L'aportació del món del treball no es pot pagar amb cap salari; tot salari, per molt alt que sigui, serà injust.

La revolució científic-tècnica produirà canvis notables en la tecnologia, els processos productius i les relacions socials de producció.

Qui controli tot aquest procés de canvi científic-tècnic dominarà el món. Seria un suïcidi històric que la classe obrera s'hi girés d'esquena.

A la classe obrera, li toca superar l'antagonisme que sorgeix entre la revolució científic-tècnica, necessària per a l'home i per a la societat, i la revolució científic-tècnica instrumentalitzada de l'home i de la societat.

Per això ha de partir de la reivindicació del control autogestionari de la formació professional i del desenvolupament actualitzat dels valors professionals.

En aquesta matèria, hi tenen un camp immens i un paper essencial els treballadors de l'ensenyament; i tot això partint des d'una òptica internacionalista.

LA DEMOCRÀCIA OBRERA

Una altre idea-força que cal potenciar i aclarir és la de democràcia obrera. La paraula democràcia està massa potinejada. Avui dia tothom és demòcrata de nom, però la pràctica de la majoria no s'assembla gens a la concepció democràtica del poble.

Per a la línia autogestionària la democràcia consisteix en el fet que cada membre de la comunitat, si treballa, hi prengui part activa i responsable, exercint l'acte social de decidir. Decideix, gestiona i controla tot aquell qui treballa, sigui quin sigui el seu nivell cultural o polític i la professió que exerceixi.

Dintre la classe obrera se sent com a vital la necessitat que tots, llestos i

menys llestos, exerceixin la pràctica democràtica; i per tal que pugui exercir-se responsablement, cal una informació i formació a tots els nivells. Una assemblea mal informada o deficientment formada, serà impossible que pugui decidir res responsablement i serà fàcilment manipulada.

Democràcia no és votar de tant en tant. La democràcia és decidir, gestionar i controlar constantment, permanentment.

Les organitzacions polítiques i sindicals poden convertir-se en obstacles de la democràcia obrera, en exercir la seva gran capacitat de direcció i d'orientació política. Per contrarestar-ho és vital una àmplia base obrera autònoma i independent que exigeixi als seus militants enquadrats en organitzacions un actitud democràtica en tot el procés de la presa de consciència de la base i no sols a l'hora de decidir.

L'ASSEMBLEA COM A PLATAFORMA DE PARTICIPACIÓ

Cal anar creant plataformes de participació del poble que d'una manera independent i autogestionària exerceixin la democràcia directa, activa.

En el sindicalisme del futur, el fenomen de la burocratització del representant sindical i del seu allunyament de la base és la gran amenaça que té la representativitat obrera.

El representant obrer és un portaveu temporal que està sotmès a la base per un doble control: retre comptes periòdicament a l'assemblea i poder ser revocat del seu lloc en qualsevol moment. En la democràcia activa, directa, l'assemblea és sobirana i se li reten periòdicament tota mena de comptes.

A l'empresa l'assemblea ha de ser composta per tots els assalariats, per tots els que viuen del seu treball, sense limitacions de cap tipus, ni ideològic, ni polític, ni religiós, etc.

L'assemblea té totes les atribucions: s'assessora i informa, discuteix, decideix, gestiona i controla; exerceix tots aquests passos amb responsabilitat i coneixement de causa.

L'assemblea general d'empresa té uns fins immediats i essencials en aquests moments, com

- Posar en contacte tots els treballadors entre si per a l'estudi de tots els problemes que els afecten i buscar les solucions necessàries.
- Ser una escola de conducta democràtica, autogestionària i socialista.
- Ser un instrument que harmonitza el pensament i l'acció.

(Ve de la pàgina anterior)

- Ser l'àmbit on es van desenvolupant els nous quadres militants.
- Ser la base capaç i responsable de la nova estructura sindical que es creï.

Avui dia és vital anar implantant l'assemblea general a totes les fàbriques. Una assemblea que vagi creixent

en capacitat i responsabilitat i d'aquesta manera vagi fent possible l'auto-gestió.

No s'ha de caure, sota cap pretext d'eficàcia o situació política, en la simple i contínua temptació de manipular l'assemblea o de convertir-la en l'altaveu de consignes que ella no ha elabo-

rat o assumit. Convé que l'assemblea, mateixa decideixi qui i com i per què es convoca l'assemblea general de fàbrica, a fi d'evitar instrumentalitzacions i possibilitar al màxim que tots els companys puguin ser-ne subjectes democràtics.

ALGUNES CONSIDERACIONS SOBRE LES ELECCIONS MUNICIPALS

Certament és difícil el-laborar una alternativa municipal per manca d'una llei d'administració local (l'actual no és democràtica i correspon a una altra època) que contempli, que fixi i que reguli les facultats, l'autonomia dels municipis, les relacions d'aquestes amb els òrgans superiors, ents comarcals, diputacions, governs autònoms de les regions o nacionalitats i el mateix estat.

"La constitució de l'Estat haurà de definir el paper i el desenvolupament del municipi dins del context de les nacionalitats i regions que el configuren".

La llei del "règim local" creiem que ha de tenir rang constitucional, és a dir, ser "llei fonamental" de l'Estat, en tant quant la vida del ciutadà es desenvolupa i es veu afectada preferentment per la seva vida en la comunitat local i per quant no concebim una nació ni un estat més que com l'agrupació de comunitats lliures, participatives i solidàries.

Per sopesat és importantíssim en aquest context, la llei electoral municipal.

"La llei que reguli les eleccions municipals ha de néixer d'unes bases inequívocament democràtiques".

I no seran democràtiques les bases per a una llei electoral que no possibilitin l'elecció d'homes de poble, independents de partits, i per tant compromesos amb el poble i no mediatitzats per la disciplina de partit. D'aquí arranca doncs, el primer pressupost democràtic d'una llei electoral.

CANDIDATURES OBERTES DE REGIDORS I ALCALDES

En les ciutats de més de cinc mil habitants, la vida ciutadana discorre preferentment en el propi barri que forma en certa manera, una comunitat integrada a la ciutat però amb necessitats específiques a voltes molt acusades i enormement condicionats per als homes i dones que el componen. Ciutats aparentment riques, con-

serven focus de gran misèria, veritables suburbis on es viu una vida inhumana, mentres els luxes i les despeses supèrflues dissipen en el centre de la ciutat, amb la indiferència i àdhuc la complicitat amb els regidors, atents només a la façana, al prestigi i a la monumentalitat demagògica. Això ens porta a formular el segon pressupost d'una llei electoral popular.

LES CIRCUMSCRIPCIONS ELECTORALS HAN D'ESSER PER DISTRICTES, TENINT EN

COMPTE EL NUMERO D'HABITANTS DEL SECTOR

El caràcter de representant del poble que han de tenir els regidors i alcaldes, en contra de ser els mandataris d'un govern i un estat centralistes, com ho han fet fins l'actualitat, exigeix un canvi profund, de concepció i d'estructures.

D'aquí que un tercer punt interessant sigui la durada del mandat i la seva destitució o el revocament, quan els seus electors (els veïns d'un barri o districte) creguin que no respon als interessos populars.

El Carlisme als Llibres

Nosotros los Carlistas	-Editorial Cambio 16	330 Pts.
Que es el Carlismo	-Josep Carles Clemente	75 Pts.
Partido Carlista	-La Gaya Ciencia	100 Pts.
Partido Carlista	-Ed. ALBIA	100 Pts.
Diccionario del Carlismo	-José M. Zavala	100 Pts.
Historia del Carlismo	-Ed. AVANCE	50 Pts.
Contemporaneo	-José M. Zavala	300 Pts.
El Momento Actual Español	-Libro de Mosquito-DOPESA	170 Pts.
cargado de Utopía	-Cecilia de Borbón	70 Pts.
El Carlismo y las Autonomías	-Grijalbo	
Regionales	-Josep Carles Clemente	
Asamblea Federal del Frente	-Ed. Cuadernos para el Diálogo	
Obrero del Partido Carlista	-M. Teresa de Borbón	
	-Seminarios y Ediciones	
	-Evarist Olcina	
	-Akal Editor	
	-Varios	

COMANDES:

Escriviu a l'apartat 2.170 de Barcelona i les rebreu contra reembossament.

R 1976 Po! VARIO-XLVII